

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.710/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Ifkovics József Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Ifkovics József ügyvéd) által képviselt felperes neve (Cg.01-09-..., felperes címe) perújított felperesnek - a dr. Nagy Gabriella Katalin ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (Cg.15-09-..., alperes címe) perújító alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított, újított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. október 22. napján kelt 13.G.15-13-040160/93. számú ítélete ellen a perújított felperes részéről 94. sorszám alatt előterjesztett - 97. sorszám alatt kiegészített - fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes javára az alperest 176 (Egyszázhetvenhat) euró tőke, és annak a 2012. július 2. napjától a kifizetés napjáig járó évi 5 %-os kamata 15 napon belül történő megfizetésére kötelező, ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasító rendelkezést tartalmazónak tekinti, és a nem fellebbezett részében nem érinti, a fellebbezett részében részben megváltoztatja, és felhívja - lelet készítésének terhe mellett - a felperest, hogy 21 000 (Huszonegyezer) Ft illeték 8 (nyolc) napon belül történő megfizetésével a fizetési meghagyásos eljárás díját a peres eljárás illetékére egészítse ki,; megállapítja, hogy az alperes részére, kérelmére 42 000 (Negyvenkettőezer) Ft eljárási illeték visszatérítésének van helye, és az ítéletet - az elsőfokú bíróság útján - megküldeni rendeli a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adó- és Vámigazgatóságának; a felperes által az alperes részére megfizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 54 246 (Ötvennégyezer-kettőszázhetvenhat) Ft-ra leszállítja. Az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 10 270 (Tízezer-kettőszázhetven) másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes kérelmére dr. F.Á.D. közjegyző- a 2013. június 28. napján .../Ü/.../2013/2. számon kibocsátott fizetési meghagyással - kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2355 euró kártérítést, annak a 2012. július 2. napjától a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamatát, 20 943 Ft eljárási költséget, és 17 135 Ft ügyvédi díjat. A közjegyző a .../Ü/.../2013/3. számú határozatában megállapította, hogy a fizetési meghagyás 2013. augusztus 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Az alperes az elsőfokú bírósághoz 2013. december 30. napján érkezett - 2013. december 24. napján postára adott - perújítási kérelmet terjesztett elő a jogerős fizetési meghagyás ellen. Előadta, hogy a fizetési

meghagyással szemben azért nem tudott ellentmondással élni, mert azt részére nem kézbesítették, a tértivevényen szereplő aláírás nem a társaság ügyvezetőjétől származik. A fizetési meghagyás kibocsátásáról csak az az alapján indult 164-V.../2013. számú végrehajtási eljárásban, 2013 októberében szerzett tudomást, arról pedig, hogy a közjegyző az alperes által át nem vett fizetési meghagyást jogerősítette, csak a közjegyző által részére a kérelmére megküldött tértivevényből, 2013. december második felében értesült.

A Pp. 99/A. §-a alapján kérte annak megállapítását, hogy a kézbesítés szabálytalan volt, így a Pp. 99/A. § (8) bekezdésében írt rendelkezésekre figyelemmel a kézbesítéshez fűződő jogkövetkezményeket hatálytalanítani kell.

Az alperes a perújítási kérelmében a jogerős fizetési meghagyás hatályon kívül helyezését, és a perújított felperesnek a Pp. 78. §-a alapján a perköltsége viselésére kötelezését kérte.

A perújítási kérelem azon alapult, hogy a felperes a perújító alperessel szemben kártérítés követelésére keresetösségi és igényérvényesítési jogosultsággal nem rendelkezik, illetve, hogy jogalap nélkül kíván az alperesi társasággal szemben igényt érvényesíteni.

Az alperes a perújítási kérelméhez a fizetési meghagyásos eljárás során el nem bíralt új bizonyítékként a felperes kártérítési követelésével kapcsolatban folytatott levelezést csatolta.

A felperes vitatta azt, hogy a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás átvételét igazoló tértivevényen nem az alperesi ügyvezető aláírása szerepel, és azt is, hogy a fizetési meghagyást a perújító alperes nem vette át, és nem tudott az eljárásról. Az ellenkező bizonyítékaként hivatkozott arra, miszerint a jogerős fizetési meghagyás alapján fennálló követelését kompenzálni kívánta (visszatartott számlatartozásába), és ennek kapcsán a perújító alperesnek kompenzációs levelet is küldött, a végrehajtásra pedig csak ezt követően került sor (álláspontja szerint a perújítás mindezek miatt nem megengedhető).

Mindezekre tekintettel kérte az alperes perújítási kérelmének, mint alaptalannak az elutasítását.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a perújítás a megengedése esetén sem lenne alkalmas az „ügy érdemi kimenetelének befolyásolására”, mivel a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben, az 1956. évi május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. tvr. (a továbbiakban: CMR) IV. fejezet 1. pontja szerint, és az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 501. §-a alapján a fuvarozás során az áruban keletkezett károkért való felelősség a fuvarozót terheli, a perújított felperes pedig már a 2012. július 2-án kelt felszólamlásában közölte, hogy a perújító alperes által fuvarozott árukban kár keletkezett. E károsodásért az alperes, mint fuvarozó felelősségét támasztja alá az a tény is, miszerint az alperes biztosítója is elismerte az alperes felelősségét, és a kár egy részét rendezte.

Az elsőfokú bíróság a perújítás megengedhetőségének vizsgálata körében az alperes indítványára a közjegyzőtől beszerzett tértivevénnyel kapcsolatban írásszakértői bizonyítást rendelt el. A kirendelt E.P. igazságügyi írásszakértő véleménye alapján (azt elfogadva) megállapította, miszerint a dr. F.Á.D. közjegyző által kibocsátott .../Ü/.../2013/2. számú fizetési meghagyásnak az alperes részére történt kézbesítését igazoló RL ... azonosító számú tértivevényen lévő átvevői aláírások nem az alperes ügyvezetőjétől, T.J.J.-től származnak. Erre tekintettel a 2014. április 28. napján kelt 13.G.15-13-040160/22. számú végzésében megállapította, hogy a perújítás megengedhető, és ezért az eljárást érdemben folytatta.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalás tartását és a bizonyítási eljárás lefolytatását követően meghozott fellebbezett ítéletében dr. F.Á.D. (közjegyző címe) közjegyző által .../Ü/.../2. szám alatt kibocsátott fizetési meghagyást 176 euró tőke és annak 2012. július 2-től a kifizetés napjáig esedékes évi 5 %-os kamatát meghaladó részében hatályon kívül helyezte. Ezt meghaladóan a perújítási kérelmet elutasította.

Kötelezte a perújított felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújító alperes részére 101 662 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az alábbi tényállást állapította meg:

A ...-i székhelyű L. GmbH megrendelése alapján a felperes megbízta az alperest 20 paletta antisztatikus filmfólia fuvarozására L.-ről, a F. Kft.-től, M.-ba, a M. LLC részére, amit az alperes 2750 euró fuvardíj ellenében elvállalt. Az áru csomagolását a lajosmizsei F. Kft. végezte. Az alperes gépjárművébe 27 paletta

árut rakodtak be, 26 palettán egyenként 9 db és 1 palettán 1 db fóliatekeres került elhelyezésre. A felrakodáskor a szállítmány egy sorban nem fért el, ezért az árut részben egymásra pakolták, és a rögzítés végett a feladó alkalmazottai a gépkocsivezető által rendelkezésre bocsátott spaniferek alá kartonpapírokat helyeztek el.

Az áru 2012. június 29. napján érkezett meg a lerakóhelyre.

A felperes 2012. július 2-án kelt felszólamlásában közölte, hogy a lerakodást követően megállapításra került, miszerint összesen 2 db palettán keletkeztek sérülések. A részletes vizsgálat során bebizonyosodott, hogy a 2 db palettán összesen 3 db fólia vált a további felhasználásra alkalmatlanná. A címzett által megadott adatok szerint azonban a teljes kár 18 db fóliatekeres értéke, azaz 23 555 euró.

A felperes a L. GmbH-től kapott megrendelést 3000 euró fuvardíj ellenében vállalta. A két paletta 18 tekeres antisztatikus filmfólia károsodása miatt a megrendelő a felperestől 2355 euró kártérítés megfizetését kérte, amit a felperes 2012. október 2-án kompenzáció útján teljesített.

Az alperes a G. Biztosító Zrt.-vel kötött CMR nemzetközi közúti árufuvarozói felelősségbiztosítással rendelkezett, amely alapján 2012. július 3-án kérte a biztosítótól a felperes kárának megtérítését. A G. Biztosító Zrt. 2013. július 1-jén 3 tekeres, azaz 248,64 kg mennyiségű termék vonatkozásában ismerte el a kártérítési kötelezettségét, és ezáltal - a 2013. július 1-ei 296,74 EUR/HUF árfolyamra tekintettel, és a perújító alperes által a szerződésben vállalt önrésze figyelemmel - 351,36 euró, azaz 104 262 Ft kifizetését vállalta. Az alperes 2013. augusztus 5-én kelt levelében a perújító felperes felé ennek megfelelően 3 tekeres sérült fólia árának megfizetését vállalta.

A felperes 2013. június 26-án kérte a közjegyzőtől 2355 euró és annak a 2012. július 2-tól járó törvényes mértékű kamatai tekintetében a fizetési meghagyás kibocsátását az alperessel szemben. A közjegyzőhöz visszaérkezett tértivevény szerint a fizetési meghagyást a perújító alperes részéről T.J. ügyvezető 2013. július 3. napján átvette. Ez alapján a közjegyző megállapította, hogy a fizetési meghagyás 2013. augusztus 25-én jogerőre emelkedett.

A jogerős fizetési meghagyás alapján a felperes kérelmére az alperes ellen - a cégnyilvántartásba bejegyzetten - 2013. szeptember 26-án végrehajtási eljárás indult.

A felperes az alpereshez 2013. október 10-én írásban bejelentette, hogy az alperes .../104. számlaszámú 2750 euró összegű 2013. május 23-ai esedékességű fuvardíjról kiállított számláját nyitott tételként tartja nyilván, és a fizetési meghagyás alapján általa követelt összesen 2692,34 eurót (2355 euró tőke, 156,21 euró késedelmi kamat, 70,18 euró eljárási díj, 57,42 euró ügyvédi munkadíj és 53,53 euró végrehajtási költség) az rPtk. 296. § (1) bekezdésére figyelemmel kompenzációval fizeti meg.

A jogerős fizetési meghagyás alapján ellene kezdeményezett 164-V.1645/2013. számú bírósági végrehajtási eljárásban ugyanakkor az alperes 2013. december 11. napján a bírósági végrehajtónak - a végrehajtandó követeléseként, a végrehajtó részére járó költségátalányként, készkiadásként, általános költség átalányként és jutalék összegeként - összesen 1 069 642 Ft-ot megfizetett.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában rögzítette, miszerint az alperes 2013. december 30-án perújítási kérelmet arra hivatkozva terjesztett elő, hogy a közjegyző a fizetési meghagyást tévesen jogerősítette. A Pp. 322. § (1) bekezdésének felhívásával megállapította, hogy a jogerős fizetési meghagyás ellen a XIII. fejezet szabályai szerint perújításnak van helye. Rögzítette, hogy erre figyelemmel a perújítás megengedhetősége tárgyában is bizonyítást vett fel. A perben kirendelt Erdei Péter igazságügyi írásszakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy az alperes részére nem került kézbesítésre a fizetési meghagyás, az ennek hiányában emelkedett jogerőre és így az alperesnek ellenkérelem és a bizonyítékok benyújtására lehetősége nem volt. Ezért a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja alapján a perújítás megengedhető volt.

A fizetési meghagyás 2013. augusztus 25-én emelkedett jogerőre, amely időponthoz képest az alperes perújítási kérelme a Pp. 261. § (1) bekezdése szerinti 6 hónapon belül érkezett meg a bírósághoz, ezért az elsőfokú bíróság azt érdemben bírálta el.

Az elsőfokú bíróság az alapeljárásban (fizetési meghagyásos eljárás) a felek között fennálló, elbírálandó jogvita kereteit az alábbiak szerint határozta meg.

A perújított felperes állította, hogy a jelen esetben a fuvarozott áru megsérülése a fuvarozó perújító alperes átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be, ezért az árukárért a CMR IV. fejezet 1.

pontja alapján a fuvarozó felelős. Az okozott kár megtérítéséért a perújító alperes, mint fuvarozó felelős az rPtk. 520. § (2) bekezdésére figyelemmel az rPtk. 501. § (1) bekezdése alapján is. Állította ugyanis, hogy a rakodást a fuvarfeladatot teljesítő gépjármű vezetője végezte, aki annak ellenére, hogy észlelte: az áru rögzítése nem biztonságos, nem gondoskodott a rakománynak a járművön - annak belsejében, illetve rakfelületén - történő elhelyezéséről, hogy a közlekedés biztonságát, valamint a személy- és vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse, ezzel megsértette az 1/1975. KPM-BM rendelet (KRESZ) 47. § (2) bekezdésében foglaltakat is.

A perújító alperes állította, hogy a fuvarozott áru felett a perújított felperes tulajdonjoggal nem rendelkezett, ezért keresetösségi joga sincs arra, hogy az árukár megtérítése iránti igényt a perújító alperessel, mint fuvarozóval szemben közvetlenül érvényesítse. Erre a CMR 12. cikk 2. pontja szerint az áru fuvarozással történő átadásáig a feladó, a CMR 13. cikk 1. pontja szerint pedig az átvételtől a címzett lenne jogosult, engedményezést pedig a perújított felperes nem igazolt.

Az igényérvényesítés akadályaként hivatkozott a perújító alperes arra is, hogy a perújított felperes - a CMR 30. cikk 1. pontjában előírt kötelezettsége ellenére az ott írt határidőben - felé felszólamlással nem élt, ennek hiányában pedig az igénye, az áru 2012. június 29-én történt átvételétől számított 1 év elteltével elévült.

Ezekén túlmenően a perújító alperes arra is hivatkozott, hogy a fuvarozott áru megsérüléséért a fuvarozót a CMR 17. cikk 1. pontja szerint terhelő felelősség alól a CMR 17. cikk 4.b. pont és c. pontja alapján egyébként is mentesül, tekintettel arra, hogy a kárt a nem megfelelő rakodás okozta, és az adott esetben a fuvarozott áru csomagolása, kezelése, felrakása és elhelyezése a feladó kötelessége volt (amit azon túl, hogy a perújított felperes is elismert, alátámaszt a G. Biztosító Zrt. 2012. július 24. napján kelt nyilatkozata is).

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a továbbiakban kifejtette: a perújító alperesnek a fuvarozói kártérítési felelősség alóli - a CMR 17. cikk 4.c. pontja szerinti - mentesülése körében tett tényállításai bizonyítására - a perújító alperes indítványára - szakértői bizonyítást folytatott le, és a perben kirendelt S.F. közúti fuvarozási és szállítmányozási szakértő aggálytalan szakértői véleménye alapján megállapította, hogy a perújító alperes által a fuvarozásra átvett áru csomagolása arra megfelelő volt, hogy a rakományt egy sorban helyezték el, arra azonban már nem, hogy két sor magasan. A rögzítés módja pedig nem volt eléggé biztonságos. Következésképpen sem az áru felrakása/elhelyezése, sem pedig annak rögzítése nem volt megfelelő. A szakértői vélemény alapján azt is megállapította, hogy „a CMR-ből kitűnően az áru fizikai felrakása a feladó feladata volt.”

Ezzel azonban az elsőfokú bíróság nem találta a perújító alperes felelősségét teljes egészében kimentettnak. A perbe bevont szakértő szakvéleménye alapján ugyanis tényként állapította meg azt is, hogy a perújított felperes a fuvarlevélen 15 db spanifferrel kérte az áru rögzítését, ezzel szemben a perújító alperes által kiállított járműről készült fényképfelvételen csak 5 db spanifer látszik. Ezen kívül a gépkocsivezető - az iratokból megállapíthatóan - észlelte, hogy a felrakás nem megfelelő biztonsággal történik, ezt azonban a CMR okmány fenntartások rovatában nem rögzítette. Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy a kár bekövetkezésében a perújító alperes is közrehatott, a közrehatását, mértékét - a szakértő javaslatával egybehangzóan - 50 %-ban állapította meg, és ennek megfelelő mértékben a CMR 17. § 5. pontja alapján - az rPtk. 340. § (1)-(2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel - kármegosztást alkalmazott.

Az összecszerelési vita eldöntését illetően az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kifejtette, hogy a perújító alperes vitatása folytán a perújítási eljárásban a perújított felperes volt köteles a kár általa állított 2355 euró összegének bizonyítására. Abból a megállapított tényből azonban, hogy az adott esetben a címzett és a fuvarozó együttesen megvizsgálták az áru állapotát, és annak eredményét a perújított felperes a 2012. július 2-án kelt felszólamlásban akként közölte a perújító alperessel, hogy összesen 2 db palettán keletkeztek sérülések, és összesen 3 db fólia vált a további felhasználásra alkalmatlanná, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a CMR 29. cikk 2. pontja szerint, az együttes vizsgálat eredményével szemben, a jelen esetben a kár mértékére vonatkozóan bizonyításnak nincs helye. Ezért a kár összegeként e 3 fóliatekeres értékét fogadta el, megállapítva, hogy - a fentiek szerinti kármegosztásra tekintettel - a perújító alperes ennek 50 %-a, azaz 176 euró tőke és annak a 2012. július 2-től a kifizetés napjáig esedékes 5 %-os kamata megfizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perújított alperes (helyesen felperes) a közjegyzőtől a kéresemény bekövetkeztétől számított 1 éven belül kérte a fizetési meghagyás kibocsátását, így az igényérvényesítési határidőt nem mulasztotta el, vagyis a perújító alperes elévülési kifogása alaptalan volt. Ugyanakkor a perújított felperest a CMR 27. cikk szerint a kártérítés összege után évi 5 %-os késedelmi kamat illeti meg az általa a fizetési meghagyásban érvényesített rPtk. 301/A. § szerinti kamattal szemben.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak „módosítását, és a felperes kereseti kérelmében szereplő teljes összeg (2355 euró és járulékai) vonatkozásában alperes marasztalását, másodlagosan fenti eljárási hiba okán megismételt eljárás lefolytatására utasítását” - tartalma szerint - az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a jogerős fizetési meghagyás hatályában történő fenntartását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

A perorvoslati kérelmének alátámasztására felhozott indokai (lényege) szerint az elsőfokú bíróság az rPtk., illetve a CMR Egyezmény irányadó rendelkezéseinek téves alkalmazásával, illetőleg a rendelkezésre álló bizonyítékok téves értékelésével állapította meg, hogy az alperes részben mentesül a küldemény megsérüléséből származó kár megtérítésének felelőssége alól.

E körben arra hivatkozott, hogy már az elsőfokú eljárásban rendelkezésre állt - a G. Biztosító által csatolt okiratok között - olyan okirat, amelyben az alperes gépjárművezetője, P.B. elismerte egyrészt azt, miszerint ő rögzítette az árukat (az áru rögzítésére szolgáló spanifer az alperes tulajdona, azt a gépjárművezető birtokolta és használta fel), másrészt azt, hogy az ő hibás manővere okozta a sérülést/kárt.

Hivatkozott ezen kívül arra is, hogy a gépjárművezető a felrakodott árut mindenfajta megjegyzés nélkül átvette, és ezzel elismerte a megfelelő rakodást. Ezen túlmenően a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján megállapítható volt az is, hogy addig, amíg a fuvarmegbízáson a fuvarozótól kifejezetten 15 db feszítő heveder alkalmazását kérték, ezzel szemben a fuvarozó saját felelősségére csak 4 db-ot alkalmazott. A megfelelő feszítő esetében a kár nem következett volna be. Mindezek alapján pedig a fuvarozás során bekövetkezett kárért az alperes felelőssége egyértelműen megállapítható. E körben a felperes hivatkozott a fellebbezésében arra is, hogy a kirendelt igazságügyi szakértő a perben adott szakvéleményében felelősség/kármegosztásra vonatkozóan nem tett nyilatkozatot. Álláspontja szerint erre, továbbá arra tekintettel, hogy a jelen eljárásban a felperes az alperessel, mint fuvarozóval szemben szállítmányozóként az rPtk. 517. § (1) bekezdése szerinti kötelezettsége alapján az áru tulajdonosának a M. LLC-nek a kárigényét érvényesíti, az elsőfokú bíróság alaptalanul és jogellenesen alkalmazott kármegosztást.

További fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a kár összegét a bizonyítékokkal ellentétesen, illetőleg irattellenesen állapította meg kizárólag a CMR-en feltüntetett átadáskor közvetlenül észlelt károk értékében. Figyelman kívül hagyta ugyanis a kirakodást követően a fóliatekercsek kibontását követően észlelt további károk bejelentésére vonatkozó bizonyítékokat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozata ellenére tévesen nem rendelte el a károk jellegének szakértői vizsgálatát, és megalapozatlan - minden szakértői vizsgálatot nélkülöző - az e körben tett az a „vélelme”, mely szerint a fóliatekercseknél a sérülés minden esetben kívülről is látható volt. E téves álláspontja miatt az elsőfokú bíróság a kár összegének meghatározására a rejtett hibákat jogellenesen hagyta figyelmen kívül.

A kármegosztás jogellenes, megalapozatlan alkalmazása indokaként hozta fel a felperes azt, miszerint az alperes nem tett eleget a közreműködési kötelezettségének azáltal, hogy a biztosító álláspontját/leveleit nem közölte a felperessel, így többek között a 2013. május 27-ei e-mail levél kapcsán sem közölte, hogy a felülvizsgálatnál milyen iratokat kért a biztosító. Álláspontja szerint az ezzel kapcsolatos késedelem, illetve intézkedés hiánya (nem vizsgáltatta meg a károkat) miatt bekövetkezett károk az alperes felelősségi körébe tartoznak. Így neki kell viselnie annak következményeit is, hogy intézkedéseinek hiányában - többszöri jelzést követően - jelentős idő telt el, és a károsodott áru is megsemmisítésre került.

Hangsúlyozta azt is, hogy az alperes által hivatkozott BH 2008.220. számú eseti döntésben kifejtett jogalkalmazási elveket az elsőfokú bíróság tévesen vette figyelembe, mivel a teljesen eltérő tényállás miatt azok a jelen jogvita elbírálásánál még analógia útján sem alkalmazhatók.

A perújító alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés e) és f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felek tárgyalás tartását felhívás ellenére nem kérték, illetőleg a perújító alperes kifejezetten a tárgyaláson kívüli elbírálást kérte.

Ennek során az elsőfokú bíróság ítéletét elsőként a felperes másodlagos fellebbezési kérelme alapján abból a szempontból vizsgálta felül, hogy az adott esetben történt-e olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely miatt szükséges az eljárás megismétlése.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla a következő megállapításokat tette:

A jogerős fizetési meghagyás ellen előterjesztett perújítási kérelmet az elsőfokú bíróság tévesen bírálta el perújítási kérelemként.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) hatályos 322. § (1) bekezdése megengedi a perújítást a jogerős fizetési meghagyás ellen is azzal, hogy a XIII. fejezet szabályait kell megfelelően alkalmazni.

„A fizetési meghagyásos eljárásról” szóló 2009. évi L. törvény (a továbbiakban: Tv.) 1. § (1) bekezdése szerint a fizetési meghagyásos eljárás 2009. július 1. napjától közjegyzői hatáskörbe tartozik, szabályait pedig a Tv. tartalmazza. A Tv. 16. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fizetési meghagyás kézbesítésére - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - a Pp.-nek a keresetlevél kézbesítésére vonatkozó rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni, a 27. § (2) bekezdése alapján a fizetési meghagyást csak a kötelezett részére kell kézbesíteni, míg a (3) bekezdés szerint a fizetési meghagyás kézbesítésének ugyanaz a hatálya, mint a keresetlevél kézbesítésének (Pp. 128. §).

A Tv. 28. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a fizetési meghagyás ellen a kötelezett annak kézbesítésétől számított 15 napon belül a közjegyzőnél ellentmondással élhet. A fizetési meghagyásnak az ellentmondással nem érintett része (rendelkezése) jogerőre emelkedik. A 36. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha a fizetési meghagyást ellentmondással határidőn belül nem támadták meg, annak ugyanolyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek. Ha a kötelezett a fizetési meghagyást kellő időben ellentmondással nem támadja meg, a közjegyző a meghagyás kiadmányát jogerősítési záradékkal látja el, és így kézbesíteti a jogosultnak [(2) bekezdés].

A jelen ügyben a perújító alperes az elsőfokú bírósághoz 2013. december 30. napján érkezett, perújítási kérelemnek nevezett beadványában - egyebek között - arra hivatkozott, hogy a dr. F.Á.D. közjegyző által jogerősített .../Ü/.../2013/3. számú fizetési meghagyást a postai kézbesítő olyan személy részére adta át, aki az irat átvételére jogosító meghatalmazással az alperestől nem rendelkezett. Állította azt is, hogy az alperes a fizetési meghagyás kibocsátásáról az az alapján ellene indult végrehajtási eljárásig, 2013 októberéig nem szerzett tudomást.

Mindezek alapján arra hivatkozott, hogy a kézbesítés szabálytalan volt, a kézbesítéshez fűződő jogi következményeket hatálytalanítani kell.

A Tv. 16. § (1) bekezdésének utaló szabálya szerint alkalmazandó Pp. 99. § (1) bekezdése szerint a bírósági iratokat - ha a jogszabály ettől eltérően nem rendelkezik - postai szolgáltató útján kell kézbesíteni, a kézbesítés a hivatalos iratok kézbesítésére vonatkozó külön jogszabályok szerint történik.

„A postáról” szóló 2001. évi XL. törvény 110. § 32. pontja értelmében az igazságszolgáltatás szervei által feladott olyan postai küldemény, amelynek feladásához vagy kézbesítéséhez jogszabály jogkövetkezményt fűz, illetve amely határidő számításának alapjául szolgál, hivatalos irat. A hivatalos iratok az e célra rendszeresített tértivevénnyel adhatók fel. „A hivatalos iratok kézbesítésére vonatkozó előírásoknak megfelelő és a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt, vagy feltételeken szállítható küldeményekről” szóló - 2013. január 1. napjától - hatályos 335/2012. (XII.4.) Korm. rendelet 9. § (1) bekezdése szerint a postai küldeményt a címzett, vagy e rendelet eltérő rendelkezésének hiányában az egyéb jogosult átvévő részére kell kézbesíteni (egyéb jogosult átvévőnek a 15. § (4) bekezdése és a 16. § (4) bekezdése szerinti alkalmi átvévő, a 16. § (3) bekezdésében meghatározott helyettes átvévő, a 19. §-ban meghatározott meghatalmazott, valamint a 20. §-ban meghatározott közvetett kézbesítő minősül). A kézbesítés megtörténtét, illetve szabályos voltát a tértivevény megfelelő részének aláírásával kell igazolni.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság - a fellebbezésben a felek által nem vitatott - ténymegállapítása szerint a felperes kérelmére a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás a perújító alperes részére nem került kézbesítésre.

Az ítéletábra nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a fizetési meghagyás ennek hiányában jogerőre emelkedett, és ebből következően azzal sem, hogy a perújító alperesnek a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja alapján lehetősége volt a fizetési meghagyással szemben perújítási kérelem benyújtására, amely megengedhető volt. Abból az okból ugyanis, hogy a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyásnak a perújító alperes, mint kötelezett részére történő szabályszerű kézbesítésére nem került sor, az ellene általa előterjeszhető ellentmondás benyújtására nyitva álló határidő sem nyílhatott meg, így az jogerőre sem emelkedhetett.

Erre tekintettel az ítéletábra nem találta helytállónak azt, hogy az elsőfokú bíróság az alperes 2013. december 30-án benyújtott beadványát annak tényleges tartalma ellenére - az elnevezésével egyezően - perújítási kérelemnek tekintette, és ilyenként bírálta el. Eltérő álláspontja folytán eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság azzal, hogy a 2014. április 28. napján kelt 13.G.15-13-040160/22. számú végzésével az alperes e beadványa alapján a perújítás megengedéséről hozott határozatot, a fellebbezett ítéletében pedig arról, mint perújítási kérelemről érdemben döntött.

Az ítéletábra ugyanakkor ezt nem tekintette az ügy érdemére kiható olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, amely miatt az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét minden további vizsgálat nélkül, a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján - figyelemmel az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 1. pontjára - hatályon kívül kellene helyezni.

Az ítéletábra által követett bírói gyakorlat szerint ugyanis a nem szabályszerűen kézbesített fizetési meghagyás ellen előterjesztett perújítási kérelem - tartalmát tekintve - a fizetési meghagyással szembeni ellentmondásnak minősült, amelynek következtében az adott ügy előzményeként lefolytatott közjegyzői fizetési meghagyásos eljárás a hatályos Pp. 315. § (1) bekezdése szerint perré alakult át. Ugyanakkor miután az alperes a perújítási kérelemnek nevezett ellentmondásában az ellene kibocsátott fizetési meghagyás teljes terjedelemben történő hatályon kívül helyezését kérte, az elsőfokú bíróság a felek közötti jogvitát ugyanazon keretek között tárgyalta és bírálta el az ítéletével, mintha arra a fizetési meghagyás ellen kellő időben előterjesztett ellentmondás folytán alakult perben került volna sor.

Ezért az az eljárási szabálysértés, hogy az elsőfokú bíróság perújítási eljárásban és nem perben hozta meg a fellebbezett ítéletét egyik félnek sem okozott olyan jogsérelmet, amelyet az ítéletábra, mint másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban ne orvosolhatna, tekintettel arra, hogy a Pp. 269. §-ának utaló szabálya szerint az elsőfokú bíróság ítélete elleni jelen fellebbezési eljárásban is a Pp.-nek a perorvoslatokra vonatkozó általános szabályai az irányadók.

(Csak megjegyzi az ítéletábra, hogy a Pp. 266. § (3) bekezdése szerint, ha a bíróság a perújítási kérelem megengedhetősége tárgyában külön határozatot hoz, határozata ellen külön fellebbezésnek van helye, és ilyen esetben az érdemi tárgyalás is csak a határozat jogerőre emelkedése után folytatható. Az elsőfokú bíróság 2014. április 28. napján kelt 13.G.15-13-040160/22. számú végzése a felek számára ilyen tájékoztatást nem tartalmazott, és a végzés meghozatalával egyidőben az elsőfokú bíróság az érdemi tárgyalást is kitűzte.)

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a fizetési meghagyásos eljárásból alakult perben hozott ítéletként - az alperest a felperes javára 15 napon belül 176 euró és annak a 2012. július 2-től a kifizetés napjáig járó, évi 5 %-os kamata megfizetésére kötelező, és a felperes ezt meghaladó keresetét elutasító, továbbá a felperest az alperes javára 101 662 Ft perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést tartalmazónak tekintette.

Az ítéletábra az ez ellen az ítélet ellen benyújtott felperesi fellebbezést bírálta el, amelynek során - a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint - nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest a felperes javára 176 euró törke és annak a 2012. július 2-től a kifizetés napjáig esedékes évi 5 %-os kamata megfizetésére kötelező rendelkezéseit, mivel az alperes az elsőfokú ítélet ellen nem fellebbezett, a felperes pedig a fellebbezésében az ítéletet ebben a részében nem támadta.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését az indokait tekintve részben alaposnak, az elsőfokú bíróság érdemi döntésének megváltoztatására, vagy hatályon kívül helyezésre irányulóan pedig alaptalannak találta, az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperesnek az alperes ellen a fuvarozói kárfelelőssége alapján érvényesített 2355 euró kártérítési igénye megalapozottságáról döntött.

Az ebben a körben a felek között keletkezett jogvita elbírálásához szükséges releváns tényeket az elsőfokú bíróság feltárta. Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást a felterjesztett iratok alapján kiegészítve és pontosítva fogadta el és tekintette irányadónak.

Eszerint az alperes - a felperes (a L. GmbH-től kapott megbízás teljesítéseként adott) megrendelése alapján - antisztatikus fóliát fuvarozott a magyarországi L.-ről az ...-i M.-ba, a M. LLC címzett részére. A felperesnek adott megbízáson - kereskedelmi számlán - feltüntetettek szerint a fuvarparitás FCA L., tehát az áru csomagolása, fuvareszközre történő berakodása az eladó feladata és felelőssége.

A fuvarmegrendelésben 15 db feszítőhevedert (spanifert) kért a megbízó.

Az alperes a fuvarfeladatot a ... forgalmi rendszámú Renault Magnum nyerges vontatóból és az ... forgalmi rendszámú Samro gyártmányú ponyvás fém pótkocsiból álló pótkocsi szerelvénytel teljesítette. A fuvareszközre 2012. június 22.-én, L.-n a F. Kft. alkalmazottai 26 palettán egyenként 9 db, egy palettán pedig 1 db 86 cm magasságú, 30-33 cm átmérőjű, és egyenként 80-85 kg súlyú antisztatikus fóliatekerceszt rakodtak be. A fóliatekerceszek - mivel egy sorban nem fértek el - a rakodótérben egymásra pakolva kerültek elhelyezésre, és azokat a gépjármű vezetője, P.B. 5 db feszítőhevederrel (spanifferrel) rögzítette. A gépkocsivezető már a berakodáskor látta, hogy az áru rögzítése nem biztonságos - mivel hátul magasabbra pakolták a rakományt, ezért hirtelen kormánymanőver esetén a kamion hátsó részén az áru megcsúszhat -, fenntartásait azonban a CMR fuvarlevélen nem tüntette fel.

A rakomány egy része a szállítás során megsérült. A kiszolgáltatáskor - M.-ban 2012. június 29.-én - a gépkocsivezető és a címzett közösen megállapították, hogy 2 raklap nekidőlt a pótkocsi oldalának és 3 fóliatekerces megsérült. A címzett a lerakodáskor ezeket a CMR-en feltüntette, és az árukárról fényképfelvételeket készített.

Az alperes a felperes felé 2012. július 2. napján 2750 euró nemzetközi fuvardíjról számlát állított ki, amelyben a fizetés módját átutalásban határozta meg, a fizetési határidőt pedig 2012. augusztus 1-jében jelölte meg. Az alperes .../228. számú számláját a felperes 2012. július 6. napján átvette (G.40.160/2013/38/5. szám).

A felperes az alperesnek 2012. július 2-án küldött felszólamlásában közölte, hogy a címzett 18 fóliatekerces károsodását jelentette be. Emiatt a felperes megbízója a L. GmbH 2012. augusztus 24-én 2355 euró kártérítést igényelt, amit a felperes 2012. október 2-án számlakompenzációval megfizetett.

Kérte, hogy a felmerült kár összegét az alperes a részére 30 napon belül írja jóvá.

Az alperes az G. Zrt.-vel kötött CMR Nemzetközi Közúti Árufuvarozói Felelősségbiztosítása alapján 2012. július 3-án kárbejelentést tett a biztosítójához. A 2013. július 16-án kelt levelében (G.40.160/2013/38/I.) a felperes által bejelentett 18 tekerces fólia károsodása miatt követelt 2355 euró tényleges kár kifizetésének mérlegelését kérte a biztosítótól. A G. Biztosító a 2013. augusztus 2-án kelt válaszlevelével arról tájékoztatta az alperest, hogy 3 tekerces fólia értékének megfelelő, összesen 351,36 euró (104 262 Ft) összegű kárt térít meg, az ezt meghaladó kártérítési igényt visszautasította.

A felperes az alpereshez 2013. október 10-én érkezett „Kompenzáció” tárgyú levelében azt közölte az alperessel, hogy az alperes által teljesített CMR-... számú fuvarmegbízás alapján 2355 euró tőkekövetelésre, és annak a 2012. július 2. napjától számított késedelmi kamataira kérelmére kibocsátott jogerős fizetési meghagyás alapján 2355 euró tőke, 156,21 euró késedelmi kamat, 70,18 euró eljárási díj, 57,42 euró ügyvédi munkadíj, 53,53 euró végrehajtási költség, összesen 2692,34 euró követelése áll fenn az alperes irányában, amit az alperes .../2014. számú, 2750 euró összegű, 2013. május 23-ai esedékességű számlájával szemben nyitott tételként tart nyilván.

Bejelentette, hogy a Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján a követelését beszámítja az alperes követelésébe, és a beszámítás erejéig a kötelezettségei megszűnnek.

Bejelentette, hogy: „mindezekre tekintettel az U. Kft. jogerős fizetési meghagyás szerint fennálló követelését kompenzálja a „T.” Kft.-nek az U. Kft.-vel szemben fenti számla szerint fennálló követelésébe, és ezzel kapcsolatosan kompenzációs számlát állít ki.”

A dr. F.Á.D. közjegyző által .../Ü/.../2013/2. szám alatt, 2013. június 26-án kibocsátott, és 2013. augusztus 25-én jogerőssé nyilvánított fizetési meghagyás alapján a felperes kérelmére elrendelt 164-V.../2013. számú végrehajtási eljárásban az alperes 2013. december 11-én 1 069 642 Ft összeget az önálló bírósági végrehajtónak megfizetett.

Az így kiegészített és pontosított tényállás alapján az ítéletábra arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntést hozott, annak kifejtett indokaival azonban nem értett egyet az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a peres felek közötti jogvita elbírálásánál - a Magyarország határain túli közúti árufuvarozásra vonatkozóan létrejött szerződésükre tekintettel - a jogviszonyukra irányadó CMR Egyezmény 17. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó felelős az áru teljes vagy részleges elvesztéséért, vagy megsérüléséért, ha az elvesztés vagy megsérülés az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be.

A jelen esetben az áru sérülése nem vitásan a jogszabályban rögzített időtartam alatt következett be.

A CMR 17. cikk 2. pontja a fuvarozó mentesülését akként szabályozza, hogy mentesül a felelősség alól, ha az elvesztést, a megsérülést, vagy a késedelmet a rendelkezésre jogosult vétkessége, a rendelkezésre jogosultnak a fuvarozó vétkességére vissza nem vezethető utasítása, az áru sajátos hibája, vagy olyan körülmény okozta, amelyet a fuvarozó nem kerülhetett el, és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani.

A CMR 18. cikk 1. pontja szerint a fuvarozót terheli annak bizonyítása, hogy az elvesztés, a megsérülés vagy a késedelem a CMR 17. cikk 2. pontjában említett tények valamelyikéből keletkezett.

Az alperes, mint fuvarozó a CMR 17. cikk 4. pont b) és c) pontja szerinti mentesülési okok fennállására hivatkozott. A CMR 17. cikk 4. pont b) és c) alpontja úgy rendelkezik, hogy a fuvarozó mentesül a felelősség alól, ha az elvesztés, vagy a megsérülés az alább felsorolt tények egyikével, vagy azok közül többel együtt járó különleges veszélyből ered:

- a csomagolás hiánya vagy hiányossága olyan áruk esetében, amelyek csomagolatlan, vagy nem megfelelően csomagolt állapotban természetüknél fogva elvesztésnek vagy megsérülésnek vannak kitéve [b) pont],

- az áru kezelése, felrakása, elhelyezése, vagy lerakása, ha azt a feladó vagy címzett, illetve a feladó vagy a címzett nevében eljáró személyek végezték [c) pont].

A CMR 18. cikk 2. pontja szerint, ha a fuvarozó kimutatja, hogy az elvesztés vagy megsérülés az eset körülményei szerint a 17. cikk 4. pontjában említett különleges veszélyek valamelyikének, vagy több ilyen különleges veszélynek tulajdonítható, azt kell vélelmezni, hogy az elvesztés, vagy megsérülés ebből keletkezett. A rendelkezésre jogosult azonban bizonyíthatja, hogy az elvesztés, vagy megsérülés akár egészben, akár részben e veszélyek egyikének sem tulajdonítható.

A fenti szabályozásból következően a CMR 17. cikk 2. pontjában hivatkozott mentesülési ok fennállását a CMR 18. cikk 1. pontja szerint a fuvarozónak, tehát jelen esetben az alperesnek bizonyítania kell, míg a CMR 17. cikk 4. pont b) és c) pontjában felsorolt veszély fennállása önmagában vélelmet keletkeztet az áru sérülésének okáról, amely ellenkezőjének bizonyítására természetesen lehetőség van.

Az elsőfokú bíróság részéről megállapított, a felperes által a fellebbezésében sem vitatott tény az, hogy a jelen esetben az alperes által fuvarozott áru felrakódását a feladó végezte.

Alaptalanul hivatkozott azonban az alperes arra, hogy önmagában e tényből következően a CMR 17. cikk 4. pontjának c) alpontja alapján, a CMR 18. cikkének 2. pontjában foglaltak szerint törvényi vélelem szól amellet, hogy az árunak a kiszolgáltatáskor tapasztalt sérülése a feladó tevékenységével okozati összefüggésben következett be.

A perben beszerzett, S.F. igazságügyi szakértő által készített - a felperes és végső soron az alperes részéről is elfogadott, ezért az ítéletábra által is aggálytalannak tekintett - szakértői vélemény szerint ugyanis az árukár végső soron a szakszerűtlen berakodás következménye volt, a rakomány a nem megfelelő rögzítés miatt dőlt meg. Az alkalmazott rögzítési mód ugyanis nem volt elég biztonságos, annyira nem lett megfeszítve a spanifer, hogy megfelelő stabilitást adjon olyan erőhatás esetén, amelyre a közúti forgalomban számolni kell (G.40.160/2013/64. sorszámu szakértői vélemény 5.1. pont).

Ebből pedig alappal olyan következtetés nem vonható le, hogy az adott esetben az alperes által fuvarozott árunak a szállítás során bekövetkezett károsodása az áru csomagolásának hiányából vagy hiányosságából ered. Ennélfogva a CMR 18. cikk 2. pontja szerinti törvényi vélelem alkalmazásához szükséges, a CMR 17. cikk 4. bekezdése b) pontjában írt tény vagy körülmény jelen esetben történő megállapíthatóságát az alperes nem „mutatta ki” (nem bizonyította), következésképpen az alperes számára e kimentési ok megállapítása szóba sem kerülhet.

Ugyanakkor azokból a nem vitás tényekből következően, hogy az árunak a fuvarszközre történő berakodását, és ennek során az azon való elhelyezését a feladó nevében eljáró személyek végezték - a CMR 17. cikke 4. pontja c) alpontja szerint - a 18. cikk 2. pontban írt törvényi vélelem szól amellett, hogy az árunak a kiszolgáltatáskor tapasztalt sérülése a feladó, és nem az alperes (névében eljáró személyek) tevékenységével okozati összefüggésben következett be.

A felperes a fellebbezésében azonban megalapozottan hivatkozott - a tartalma szerint - arra, hogy a CMR 18. cikke 2. pontja szerinti törvényi vélelmet az eljárás során eredményesen megdöntötte.

A CMR nem szabályozza, hogy az áru rögzítése kinek a feladata. A felperes a fellebbezésében ugyanakkor megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított megfelelő jelentőséget annak az általa egyébként megállapított ténynek, hogy az alperesnek adott fuvarmegbízáson a felperes a fuvarozótól 15 db feszítőheveder alkalmazását kérte, ezzel szemben a szakértői vélemény által megállapítottan az alperes gépjárművezetője csak 4 db spanifert alkalmazott. Ezzel az alperes megszegte a fuvarozási szerződést.

A nemzetközi közúti áru fuvarozás során bekövetkezett kárért való felelősség megállapításánál a CMR rendelkezései mellett a felek szerződésben rögzített kikötéseit sem lehet figyelmen kívül hagyni. A fentiek szerint pedig a jelen esetben a CMR szabályait kiegészítve a fuvarozási megbízás a rögzítésre külön rendelkezéseket is tartalmazott, amelyet - a nem vitás tényállás szerint - az alperes fuvarozó gépkocsivezetője annak ellenére nem tartott be, hogy már a berakodáskor látta, az áru rögzítése nem biztonságos, mivel a feladó alkalmazottai hátul magasabbra pakolták a rakományt, ezért hirtelen kormánymozdulat esetén a kamion hátsó részén az áru megcsúszhat.

A megállapított tényállás szerint pedig, szállítás közben a gépkocsivezető elé egy kerékpáros kanyarodott, akivel való ütközés elkerülése érdekében gyors kormánymozdulatot tett, és az áru vélhetően emiatt megcsúszott. Amennyiben a gépkocsivezető - észlve a rakomány nem megfelelő rögzítését - gondoskodik arról, hogy az a fuvarmegbízásban megjelölt megfelelő számú rögzítő heveder alkalmazásával történjen meg, úgy a kár bekövetkezése elkerülhető, vagy legalább nagysága mérsékelhető lett volna. Mindez pedig azt jelenti, hogy a fuvarozás során felmerült kárért az alperes teljes felelősséggel tartozik, ezért az elsőfokú bíróság a kármegosztást tévesen és jogszabálysértéssel alkalmazta.

Alaptalanul sérelmezte ugyanakkor a felperes a fellebbezésében a jogerős fizetési meghagyás részbeni hatályon kívül helyezését (helyesen a kereseti kérelmének részbeni elutasítását).

Az ítéletábra által irányadónak tekintett, pontosított és kiegészített tényállás szerint ugyanis a felperes az alpereshez intézett, és oda 2013. október 10. napján érkezett levelében azt közölte az alperessel, hogy a 2355 euró kártérítés, 156,21 euró késedelmi kamat, 70,18 euró eljárási díj, 57,42 euró ügyvédi munkadíj és 53,53 euró végrehajtási költség, azaz összesen 2692,34 euró (296,74 HUF/EUR árfolyamon számolva 887 947 Ft) összegű teljes követelését beszámítja a felperes .../104. számú 2750 euró összegű, 2013. május 23-ai esedékességű számlakövetelésébe. Ezzel pedig a beszámítási nyilatkozat időpontjában, azaz 2013. október 10. napján megszűnt a felperesnek - jogalapját tekintve a fentiek szerint megalapozott - az alperessel szemben fuvarozói kártérítési felelősségéből keletkezett az a követelése, amelyet a jelen perben érvényesített.

Ezen kívül nem vitás tény az is, hogy a felperes az alperessel szemben a jogerős fizetési meghagyás alapján bírósági végrehajtást kezdeményezett, amelynek során az alperestől 1 069 642 Ft-ot behajtottak.

Mindezek alapján az ítéletábra arra a megállapításra jutott, hogy a felperesnek az alperessel szemben előterjesztett keresete azért megalapozatlan, mert az alperes által már teljesített, megszűnt követelés megfizetése kötelezésére irányult. Ennélfogva megalapozatlanul kérte a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett részének a keresete szerinti megváltoztatását is.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az alperest a felperes részére 176 euró tőke és annak a 2012. július 2. napjától a kifizetés napjáig esedékes évi 5 %-os kamata 15 napon belül történő megfizetésére kötelezőnek, az ezt meghaladó kereseti kérelmet elutasítónak tekintve - a nem fellebbezett (az alperest marasztaló) részében nem érintette, a fellebbezett (a keresetet részben elutasító és a felperest az alperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező) részében pedig - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése második fordulata szerint - részben megváltoztatta akként, hogy:

- „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 80. § (1) bekezdés i) pontja szerint megállapította, hogy az alperes által jogszabályi kötelezettség nélkül lerótt 42 000 Ft perújítási illeték kérelemre történő visszatérítésének van helye, és az Itv. 81. § (2) bekezdése szerint jelen határozatát az elsőfokú bíróság útján az alperes székhelye szerint illetékes állami adóhatóságnak megküldeni rendelte.

- A felperest az általa a fizetési meghagyásos eljárásban megfizetett 20 943 Ft díjnak és a 2355 euró kereseti követelésnek az általa megjelölt 698 092,65 Ft, mint pertárgyérték alapulvételével az Itv. 2013. június 26. napján hatályos 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint fizetendő 41 900 Ft kereseti illeték különbözetének, 21 000 Ft-nak a 8 napon belül történő megfizetésére kötelezte a 2009. évi L. törvény 43. § (2) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése, valamint a Pp. 318. § (1) bekezdés a) pontja alapján az Itv. 74. § (2) bekezdése szerinti lelet készítésének terhe mellett.

- A felperes által az alperesnek megfizetendő elsőfokú perköltség összegét 54 246 Ft-ra leszállította. Ennek indoka, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróságtól eltérően azt állapította meg, miszerint a felperesnek a 20 943 Ft fizetési meghagyásos eljárási díj, 4818 Ft tanúdíj, 95 182 Ft szakértői díj előlegezésén kívül, 20 957 Ft illeték-kiegészítés és (az ügyféllel kötött megbízási szerződés bemutatása hiányában) a pertárgyérték alapulvételével, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint 27 %-os áfát tartalmazó) 44 329 Ft ügyvédi munkadíj előlegezése miatt összesen 186 229 Ft igazolt perköltsége merült fel, amelyből a 7 %-os pernyertességére tekintettel 13 036 Ft megtérítését igényelheti az alperestől. Ugyanakkor az alperesnek a (visszaigényelhető perújítási illeték nélkül) 21 600 Ft és 6418 Ft szakértői díj, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint, az ítélet tábla által 27 %-os áfával, 44 329 Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíj előlegezéséből összesen 72 347 Ft igazolt elsőfokú perköltsége keletkezett, amelynek a pernyertességével arányos 93 %-a, azaz 67 282 Ft megfizetésére tarthat igényt a felperessel szemben. A leszállított 54 246 Ft perköltség a két összeg különbsége.

Az elsőfokú ítélet fellebbezett részét pedig egyebekben helyben hagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az ügyvédi munkadíjból és a fellebbezési eljárási illeték megfizetéséből keletkezett saját másodfokú perköltségét maga viseli. Az ítélet tábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján őt kötelezte ugyanakkor az alperes ügyvédi munkadíjából keletkezett másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a (2355 euró - 176 euró) 2179 eurónak megfelelő - a másodfokú határozat meghozatala időpontjában 310,356 MNB középárfolyamon számított - 676 253 Ft fellebbezési pertárgyérték alapulvételével, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint, de - a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra figyelemmel, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor - a (6) bekezdés alkalmazásával 10 000 Ft + 27 % áfa = 12 700 Ft mérsékelt összegben állapította meg, a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel.

Debrecen, 2016. április hó 28. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Dr. Görög Attila sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó